

Писателска неволя

И последниятъ романъ на Хулио де ла Рокъ претърпя крахъ. Буеносайренската критика дори нечете за необходимо да се обади.

— По-добре ела да ми помагашъ въ канцеларията — посъветва го баща му.

— Да ти помагамъ?... Какъвъ смисълъ има? Ти и безъ мене изкарвашъ не само за всички ни, но дори за още десетъ поколения Де Ла Роковци.

— А ти не мислишъ ли за никакъвъ занаятъ? . . .

— Нали съмъ писателъ.

— Е да!... Но . . . нѣщо не върви. Ето вече шести романъ издавашъ пѣкъ . . .

— Не подбирахъ добре героитѣ и не ги проучвахъ, за това . . .

— Друго не правишъ, поне съ героитѣ си се занимавай по-често. А ти? . . . Напиешъ се и . . .

— Сега ще избира най-добритѣ типове, ще се вживѣе въ тѣхъ и седмия романъ татенце ще бжде моето рождение.

— Охъ, на татко мургавото генийче. Така мойто момче, така. Ето ти стотина хилядарки за проучване на типове.